

NADAWAĆ SIĘ (5) *vb impf*

się (3), się (2).

Pierwsze a jasne (w tym 1r. błędne znakowanie); -daj-, -daw-.

praes 3 sg nadaje się (1) BierEz, nadawa się (1) Mqcz. ◇ 3 pl nadają się (1). ◇ praet 3 sg n nadawało (1). ◇ con 3 sg n by się nadawało (1) [może impers od NADAWAĆ].

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII(XVIII) w. s.v. nadać.

1. Zadowalać, dogadzać (2) : A gdzie rozne obyczáie/ Przyiażń się tám nie nádaíe: Aniciem mogą z łobą być/ Ktorzy iednáko niechcą żyć. *BierEz* O3; Iuż ią idę. Ale té zwłóki bez potrzeby Nie rády fie nádaíą: łufznieyby to/ żeby Zawifny cudzołożnik/ záras pozbył fzyie *GosłCast* 68.

2. Udawać się, mieć pomysły skutek (2) : ludzie fię oto kuśili/ áby táiemnice Boskie wyczerpnąć mogli/ co iáko fię im nie nádawáło/ gdy ládá co/ y lámi fię z łobą nie zgadzaiąc piáli *NiemObr* 125.

Szereg: »udawać się albo nadawać się« (1): Illic veniunt fecilius uvae, Tám fie lepiej wino vdawa/ álbo nadawa. *Mqcz* 480a.

3. W funkcji strony biernej: być dodanym, uzupełnionym (1) : potrzebá tego/ áby ważnik Synwagę obracał/ káždy raz inřzym kóńcem/ á to dla tego/ áby fye nádawáło drugim kóńcem/ co piérwřzym vpuści. *Strum* B2v.

Formacje współrdzenne cf DAĆ SIĘ.

KCh